

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

ฟื้นจิตขึ้นมา

ธาตุขันธ์มันเร่งอาหารเต็มที่ไม่ลืมนะ อายุ ๒๒-๒๓ แหมมันเร่งเต็มที่ที่สุด จนเจ้าของเองโมโห ให้กินเท่าไรมันก็ไม่พอมันยังงิ โมโหจริง ๆ ให้เท่าไรๆ ก็ไม่พอ ต้มตลอด คือท้องเต็มแล้วทางปากยังอยาก ยังไม่ถอย เอาข้าวเปล่าๆ มาให้กิน ข้าวเปล่าๆ หวานนะ ทดลองดู ไม่มีกับมีอะไรก็ตาม เอาข้าวเปล่าๆ มาฉิน ข้าวเปล่าๆ มันหวานนะ ยังหวานได้ ไร้ เราเลยไม่ลืมนะ เวลาฉินกับหมูเพื่อน องค์กรนั้นอ้อมองค์นี้อ้อม ไกลเข้ามา ทางนี้ก็ยังอ้อม อายหมูเพื่อนซิ ไม่อ้อมก็ออก ออกไปแล้วมันก็ไม่อ้อม

๒๒-๒๓ นี้เต็มเหนี่ยวละ จำได้ชัดเจนสองปีนี้เป็นปีที่ธาตุขันธ์มันเร่งมาก ๒๔ แล้วค่อยลดลงหน่อย ๒๕-๒๖ ไปแล้วก็ค่อยลด แต่เรื่องต็มมันต็ม อันนั้นไม่ใช่ต็มธรรมดาณะ ทางนี้เต็มท้องแล้วก็ทางนี้ไส่ยามๆ นู่นนะ อายุ ๒๒-๒๓ เราไม่ลืมนะ เวลาธาตุขันธ์มันเร่งมันติด กำลังก็เต็มตรงนั้น ได้สังเกตดูกำลังมันเต็มที่ พอ ๒๖ ไปแล้วค่อยเบาๆ แต่เรื่องต็มก็ต็มธรรมดาของมัน ไม่ต็มเร่งและบีบบังคับเราเหมือน ๒๒-๒๓ นี้เต็มที่ละ จากนั้นแล้วก็ธรรมดา ดูต็มธรรมดาๆ

เดินทางจากนี้ไปอุดรแต่ก่อนไม่มีรถ เราเดินทางไปอุดร รถไม่มี เดินไปพอไปถึงสะพานบ้านวังปลาผา ได้หนึ่งชั่วโมงจากนี้ไป ถึงสะพานبيبพอดีหนึ่งชั่วโมง พออายุ ๔๖ กำลังลดนะ เริ่มลด ยังไม่ถึงสะพานห่างอยู่ประมาณเท่านี้ได้ชั่วโมงแล้ว ครั้นต่อมาห่างออกได้ชั่วโมงแล้ว เอาสะพานนั้นละเป็นที่กำหนด เรื่องเดินนี้มันเสมอของมัน ไปถึงไหนเคยได้เท่าไรได้เท่านั้น ถ้าไม่หยุดไม่ยืนคุยกับใครๆ นี้ เดินธรรมดาเหมือนนาฬิกาแหละ ตรงเป้งๆ เลย พอ ๔๖ เริ่มลด รู้ตัวว่าเริ่มลด จากนั้นมาก็ลดๆ แล้วต่อจากนั้นมันก็มีรถมีราเลยไม่กำหนด หากพอทราบอายุ ๔๖ เริ่มลดกำลังลงพอให้ทราบ เอาสะพานนั้นละเป็นเกณฑ์ แต่ก่อนพอถึงสะพานبيبดูนาฬิกา หนึ่งชั่วโมงพอดีๆ ครั้นต่อมายังไม่ถึงสะพานหนึ่งชั่วโมงแล้ว เอ้อ ลด แล้วลดไปๆ จะเป็นถึงขนาด ๑ เส้นนะทาง นั้นสะพาน พอมาถึงที่นี้ได้ชั่วโมงแล้ว ยังไม่ถึงสะพานประมาณ ๑ เส้น จากนั้นมามีรถมีราก็เลยไม่กำหนด มันลดของมันเองนะเราสังเกตดู

เวลาธาตุขันธ์มันเร่งมันมีกำลังเต็มที่ อายุ ๒๒-๒๓ นี้เด่นชัดมาก เด่นมากกำลังเหมือนจะแบกข้างได้ทั้งตัวนะกำลังเวลานั้น กินไม่รู้จักอ้อม ท้องเต็มแล้วทางปากยังอยาก ท้องนี้เต็มจนไม่มีอะไรใส่ นอกจากจะตัดยามสะพายไว้สองนี้ ไส่ยามนี้ๆ ท้องเต็ม เอาข้าวเปล่าๆ มาให้มันกิน มันหวานนะข้าวเปล่าๆ โห ไม่ถอยขนาดนี้นะเราได้พิจารณา จนกระทั่งโมโหเจ้าของ ตอนมันเร่งมากๆ ลองตัดมันดูมันเป็นอย่างงิ ไม่ฉิน

โธ่ย ตัวสั้น วันหนึ่งไม่ฉันนี่ตัวสั้นเขียว ลักษณะเหมือนตัวสั้น มันกำลังเร่ง เราตัดมัน ลองดูมันเป็นยังไง มันหากเป็นอย่างนั้นนิสัยเรา มันเร่งเต็มที่มันจะเร่งไปถึงไหน จะหยุดสักหน่อยมันเป็นยังไง หยุดสักวันหนึ่ง โธ่ เหมือนตัวสั้นเลยเขียวนะ นี่ละตอนอายุ ที่ว่านี่เราตัดมันดู

เวลาออกภวานานี้มีแต่ตัด ออกภวานาอายุ ๒๗ สอบเปรียญได้แล้วสอบมหาได้ แล้วออกละ มีแต่ตัด ตัดเรื่อย ๆ ให้มันกินอิม ๆ เต็มที่สมมันอยากกินนี้ไม่ได้เลย เวลา ออกปฏิบัติมีแต่ตัดเรื่อยไป ถึง ๓๖ ที่อดอาหาร ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ เป็น เวลา ๙ ปี นี่เป็นเวลาตัดธาตุชั้นเพื่อธรรม ตัดธาตุตัดชั้นเพื่อธรรม ๆ จึงไม่ค่อยได้กิน อิมละ ระยะ ๙ ปีนี้จะมีอิมบ้างเป็นบางกาล เช่นเขานิมนต์ไปฉันที่บ้านเขา อนุโลมเขาก็ เลยอนุโลมธาตุชั้นด้วย จะฉันให้อิมเป็นบางกาล คือไปเที่ยวมันหากมีเขานิมนต์ให้ไป ฉัน จำเป็นจริง ๆ เราก็ให้ นั่นละฉันพอรู้สึกอิมก็มี นอกจากนั้นก็มีแต่ตัด ตัดตลอด

การฝึกที่ธาตุชั้นได้รับความกระทบกระเทือนด้วย ก็คือธาตุชั้นเป็นเครื่อง เสริมกิเลส ถ้ามีกำลังมากก็เท่ากับเสริมกิเลสให้มีกำลังมาก ทรมานยาก ถ้าวอดลง ๆ การ ฝึกทรมานค่อยง่ายขึ้น ๆ เอาตรงไหนเป็นเครื่องหมาย เอาสติ จับให้ตึนะ เอาสติเป็น เครื่องหมาย เช่นอย่างเราอดอาหาร อดไปหลายวันเท่าไรสติดีขึ้น ๆ จนกระทั่งตื่นนอน ถึงหลับไม่เคยเปลอเลย นี่คุณค่าของการอดอาหารทำให้มีสติได้อย่างนี้ ที่นี้จะอดไป เรื่อย ๆ มันก็ตายได้คนเรา ก็ต้องมีสู้บ้าง พักเครื่องบ้างไปเรื่อย ๆ แต่ถือการสู้นี้เป็น สำคัญไว้ พักเครื่องก็พักเพื่อจะสู้ ธาตุชั้นจึงไม่ได้ฉันอิม สำหรับเราเองเป็นอย่างนั้น องค์กรอื่นเราไม่ได้สนใจ ก็เราฝึกทรมานเรา เราถึงได้รู้เรื่องกิเลสกับธาตุกับชั้นมัน เกี่ยวพันกันยังไง ๆ รู้ได้ชัดเจน

อดอาหารไปหลายวันเท่าไร สตินี้ติดแนบกันไปเลย ไม่ค่อยเปลอ ๆ ต่อไปก็ไม่ เปลอ นั้น ทั้งวันไม่เปลอ พอมาฉันจึงหันเข้าไปนี่มันจะมีส่วนลดของมัน สังเกตดูขนาด นั้นละ พอเรามาฉันแล้วส่วนลดของสตินี้จะมี มีนิด ๆ พอฉันไปแล้วลดลง เราจึงได้สอน ถึงเรื่องสติ ที่ว่าจิตเจริญแล้วเสื่อม ๆ จิตตก ๆ ปีกับ ๕ เดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึง เดือนเมษาปีต่อไป เรียกว่าปีกับ ๕ เดือน จิตเสื่อม เจริญแล้วเสื่อม ๆ เราก็จับต้นเหตุ มันไม่ได้

เรามาพิจารณาทบทวนดูเหตุดูผลทุกอย่าง จึงได้เอาค่าบริการเข้าไปติด แต่ ก่อนกำหนดแต่ความรู้ กำหนดพยายามขนาดไหนมันก็เจริญ พอไปถึงจุดที่สงบเย็น รวมไม่ต่ำกว่า ๑๔-๑๕ วันมันจะขึ้นถึงขั้นที่หนึ่ง พอไปอยู่นั้นได้ประมาณสักสองคืน เท่านั้น ที่นี้เอาอะไรมาห้ามไม่อยู่นะ มันไหลของมันลง เหมือนเรากลิ้งครกกลิ้งอะไรสั ้นขึ้นไป ๆ บทเวลาปล่อยมันผิงลง มันเร็วอย่างนั้น ปีกับ ๕ เดือน โห ทนทุกข์ทรมานมาก

นะ จิตเสื่อมไม่ใช่ของเล่น มันเป็นในเราเอง ก็จิตมันเคยเจริญๆ จนกระทั่งถึงสมาธิแน่นปึ๊งเทียวนะ เราก็ไม่เคยรู้เคยเห็นจึงไม่รู้จักวิธีรักษา นึกว่ามันจะไม่เสื่อม ที่นี้บทเวลามันเสื่อม มาทำกลดหลังหนึ่งยังไม่เสร็จเลย

พอรู้ว่าเข้าสมาธิได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่ก่อนเข้าพบบนนี้ปึ๊งเลย แน่นปึ๊งเลย พอเข้าได้บ้างไม่ได้บ้าง เอ๊ะ ชอบกลจิตเรา ก็รีบทำกลดให้เรียบร้อย ยังไม่เรียบร้อยทางนี้มันก็หมุนแล้ว ออกไปเสื่อมหมดเลย โห มันจำได้ชัดเจนมากนะ เพราะเป็นทุกข์ทรมานมากที่สุด จิตเสื่อมไม่ใช่เล่นๆ เราเองเป็น ไปอยู่ที่ไหนๆ ไม่มีอะไรดีเลยในโลกอันนี้ มีแต่ความทุกข์ความทรมาน เพราะเสียดายจิตดวงนั้น ดวงที่เป็นมา แต่มันดีอันหนึ่งที่ว่าจิตมันไม่ถอย ถึงจะเสื่อมเจริญๆ มันก็ไม่ถอย เสื่อมลงไปแล้วเอาอีก ขึ้นอีก ที่นี้เมื่อมันนานเข้าไป มันเป็นเพราะเหตุไรจึงเป็นอย่างนี้

คือเรากำหนดเอาผู้รู้เฉยๆ สติเปลอได้ เราจึงมาทบทวนดู อาจจะเป็นเพราะเราไม่ได้ใช้คำบริกรรมกำกับใจและให้สติบังคับคำบริกรรมอีกทีหนึ่ง มันถึงเสื่อมได้อย่างนี้ ที่นี้เราจะเอาอย่างนี้ พิจารณาทบทวนไปไหนก็ไม่มีทางออกไม่มีทางไป ก็มีเท่านั้นแหละ มีคำบริกรรมกับสติติดกันไป นิสัยเราชอบพุทโธ พอหลงใจแล้ว แต่นิสัยเราไม่ค่อยเหมือนใครง่าย ๆ พุดตรง ๆ เลย ว่าอะไรเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ขาดสะบันไปเลย นิสัยอันนี้ใจอันนี้

ที่นี้พอพิจารณาทบทวนเรียบร้อยแล้ว ลงใจละที่นี้ ลงใจว่าจะเอาคำบริกรรมติดกับใจ แล้วมีสติติด ที่นี้จะทดสอบกันตรงนี้ มันจะเจริญก็ตามจะเสื่อมก็ตามไม่เสียดาย เพราะเสียดายมาพอแล้ว สร้างกองทุกข์มากมายทีเดียว คราวนี้เราจะเอาแต่คำบริกรรมกับสติให้ติดแนบกันอยู่นั้นไม่ให้เปลอ เอ้า มันจะเสื่อมไปไหนจะเจริญไปไหนให้รู้คราวนี้แหละ ส่วนที่กลัวมันจะเสื่อมจะเจริญไม่ต้องกลัว เราเคยกลัวพอแล้ว มันไม่ได้อยู่กับความกลัวเราละมันเสื่อมของมัน นี่พุดให้บรรดานักภาวนาทั้งหลายทราบให้เป็นคติสำหรับพระนี่มีหน้าที่อันเดียว ขรราวาสก็มีเย็บโน้นเย็บนี้มันจะทำให้เปลอเสีย แต่อย่างไรสติตั้งพยายามอยู่เสมอยังดีนะ ดีกว่าปล่อยตัวไปเลย

พอหลงใจแล้วที่นี้ไม่มีทางไปละ ลงจุดนี้ละที่นี้ เอาละ นั้นฟังซิ ลงว่าเอาละที่นี้จะเอาละนะนั่น เหมือนนักมวยขึ้นต่อยกัน จ้ออยู่ พอระฆังเปังกก็พุ่งเลยเชียว นี่ก็พอว่าเอาละนะ ระฆังดังแล้วนะนั่น เปงแล้วนั่น ชัดกัน พุทโธกับสติติดแนบไม่ยอมให้คิดอะไร โลกนี้เหมือนไม่มี ให้มีแต่คำบริกรรมคือพุทโธกับสตินี้เท่านั้น แล้วมันสละจริงๆ นะ โลกไม่สนใจเลย สนใจไม่ได้ บังคับกันขนาดนั้นแล้วเปลอไม่ได้ว่านั่นเถอะ ตั้งแต่ตื่นนอนฟาดยันค่ำ ไม่ให้เปลอแม้ขณะหนึ่งเลย ทุกข์ใหม่พิจารณาซิ

นี่ละเวลาที่จิตขึ้นมาจากพื้นแบบนี้ พิจารณาทบทวนไปมาทำยังไง ถึงนั้นแล้ว มันก็เสื่อมลงมาๆ อยู่อย่างนี้เป็นเวลาปีกับ ๕ เดือน เราไม่ลืม จึงได้ลงในจุดนี้ พอลงจุดนี้แล้ว เอาละที่นี้เป็นที่แน่ใจ เป็นยังไงก็จะให้รู้กันจุดนี้ จะเสื่อมจะเจริญก็ให้เสื่อมไปเจริญไป แต่คำบริกรรมพุทโธกับสตินี้จะไม่ยอมปล่อยกัน พอว่า เอาละนะ คำว่า เอาละนะ หมายถึงว่าระงับตั้งเป้ง จับปั๊บเลย ที่นี้ปล่อยไม่ได้เลยตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่ให้ปล่อยแม้ขณะหนึ่ง ปล่อยไปไหนไม่ได้เลย นี่ทุกข์มากนะ บังคับจิตตอนนี้ทุกข์มากที่สุด ทุกข์ขนาดไหนก็ไม่ยอมปล่อย

อ้าว เจริญก็ให้เจริญไป อ้าว เสื่อมเสื่อมไปไม่เสียหาย แต่อันนี้จะปล่อยไม่ได้ วันแรกนี้แหม เหมือนอกจะแตก คือความคิดปรุงมันอยากคิดอยากปรุง ตัวนี้ละตัวทำให้จิตเสื่อม ปรุงทางกิเลสเพื่อความฟุ้งซ่านสั่งสมกิเลสขึ้นมา แต่ปรุงด้วยบทรธรรมนี้ต่างกัน ปรุงด้วยธรรม ความคิดเหมือนกันแต่คิดด้วยธรรม เช่น พุทโธๆ ผิดกันนะ สติจับปั๊บเข้าตรงนั้นเลย ก็พอดีเป็นจังหวะที่เหมาะสม ตอนนั้นพ่อแม่ครูจารย์ไปเผาศพหลวงปู่เสาร์ ท่านบอกว่า อ้าว ท่านมหาเฝ้าวัดอยู่นี่ละ จะกลับมาหา ท่านว่าจั้น ให้ไปเผาศพก่อน เราอยู่คนเดียวด้วยนั้นซิมันถึงไม่มีอะไร

พุทโธกับสติติด เหมือนว่านักโทษครุโทษ โทษหนักมาก ปล่อยไม่ได้เลยมัดคอตลอด วันแรกเหมือนอกจะแตกมันอยากปรุง อยากปรุงไม่ให้ปรุง ปรุงพุทโธแทน ปิดช่องมันออก เอาพุทโธปิดไว้เลยเต็มเหนี่ยวทั้งวัน โท เหมือนอกจะแตก บังคับกันทั้งวันไม่ให้ปล่อยเป็นยังไง เราเป็นไปได้แล้วเราทำแล้ว พอตื่นนอนพบบั๊พุทโธติดอีกๆ ๓ วันเต็มที่เราจับได้ถนัดชัดเจนว่าไม่มีปล่อยเลยในสามวัน ที่นี้ความมันผลัดกันขึ้นค่อยอ่อนลงๆ พุทโธไม่ยอมปล่อยเรื่อย ๆ ไป ความดันที่ปรุงนั้นค่อยเบาลง ที่นี้ความสงบของใจค่อยสงบเย็นเข้าไป แต่ไม่ยอมปล่อยพุทโธ

จนกระทั่งถึงจิตเข้าชั้นละเอียด พุทโธไม่ยอมปล่อย จิตเข้าชั้นละเอียด พอไปถึงจุดของมันแล้ว พุทโธๆ ตลอด สติจับกันตลอดๆ พอหมดนั้นแล้วมันเข้าสู่ความละเอียดของมัน มันไม่ทำงานนะ เราคิดพุทโธๆ นี่ไม่มี หมด นึกก็ไม่ออก นี่เรียกว่าคำบริกรรมหมดจริงๆ มันรู้ด้วยสติอย่างนี้มันจับได้ถนัด สติไม่ปล่อย มันบริกรรมไม่ได้ก็มึ่งนิดหน่อย เอ้ ทำไมที่นี้เราก้บริกรรมมาได้พลังได้ปล่อยไปไหน แล้วทำไมที่นี้บริกรรมไม่ได้ นึกคำบริกรรมไม่ออก แต่สติจับอยู่นั้นนะไม่ให้ออก คือไม่ให้ปล่อย มันจะสงสัยก็อยู่กับสติครอบอยู่

อ้าว มันบริกรรมไม่ได้ก็เอาที่ความละเอียดนั้น เอาสติจับไว้ที่ความละเอียดนั้น จิตมันนิ่งแล้วมันหยุดมันสงบตัวไม่ทำงาน สติจับไว้นั้นเลย เอา จะเป็นยังไงให้รู้ ที่นี้พอได้จังหวะก็คือเหมือนกับว่าจิตสงบแล้วถอนตัวออกมานั่นเอง พอมันคลี่คลายออกมา

บริการมได้ปั๊บกัจับปั๊บบเข้าอีก ๆ ต่อไปก็รู้ พอได้จังหวะของมันมันเต็มเหนี่ยวของมันมันเข้าอีกเหมือนกันนั่นแหละ นึกค่าบริการมไม่ออก นึกยังงี้ก็ไม่มี แต่สติไม่ให้เปลอ จิตก็ค่อยเย็นเข้าไป ๆ ค่อยเจริญ เจริญขึ้นไปถึงที่มันเคยเจริญแล้วเสื่อม เอ้าถึงนี้แล้วมันจะเสื่อมให้เสื่อมไปไม่เสียดาย แต่ค่าบริการมนี้จะไม่ปล่อย พอไปถึงนั้นแล้วไม่เสื่อมนะที่นี้ บังคับอยู่ตลอดแล้วค่อยสูงขึ้น ๆ ละเอียด ๆ ละเอียดกว่าเดิมเข้าไปอีก เขาไปหมดที่นี้ ถึงอย่างนั้นก็ไมยอมปล่อยเรื่อยมา

พอพ่อแม่ครูจารย์ไปเผาศพกลับมาแล้ว ภาละธูรังอะไรก็ค่อยเบาลง ที่นี้ก็เร่งใหญ่ พอจิตไม่เสื่อมแล้วที่นี้ก็ก้าวเข้าสู่แห่งหามรุ่งหามค่ำต่อกันไปเลย นั่งตลอดรุ่ง ๆ ได้เก้าคืนสิบคืน แต่ไม่ได้ติดกันทุกคืน เว้นสองคืนบ้าง สามคืนบ้าง บางครั้งถึงหกคืนค่อยนั่งตลอดรุ่งก็มี ดูจิตของตัวเอง จิตพอถึงขั้นนั่งตลอดรุ่งนี้มันทุกข์มากนะ คือเรานั่งอยู่นี้เหมือนกันกับไฟเผาเรา รอบตัวของเรา ที่เรานั่งนี้เหมือนหัวตอ ทุกขเวทนาเหมือนไฟไหม้หัวตอ นี่ละที่นี้สติปัญญามันถึงได้หมุนของมันเต็มเหนี่ยว เราจะทนทุกข์อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ไม่ถูก

ทุกข์มากเท่าไรสติปัญญาอิงแยกธาตุแยกชั้นธั แยกทุกข์ แยกอวัยวะส่วนต่าง ๆ เจ็บปวดที่ตรงไหนมากพิจารณาเข้าไปตรงนั้น ถ้าว่าเข้าปวด คนตายแล้วมีเข้าไหม เอาไปเผาไฟเขาเจ็บไหม ไม่เจ็บ เตี้ยวนี้มันเป็นขึ้นกับใครที่ว่ามันปวดเขา ปวดตรงนั้นตรงนี้ จับเข้าไปพิจารณาแยกเข้าไป ทุกข์มากเท่าไรยิ่งหมุนอยู่ในนั้น สุดท้ายจิตก็ลงฝั่งเลยที่นี้ได้แล้ว เมื่อพิจารณารอบแล้วจิตลงฝั่งเลย ร่างกายเจียบไปเลย บางที่ร่างกายหายหมดเลย ลงถึงขั้นละเอียดสุดขีดแล้วสักแต่ว่านะ สักแต่ว่าปรากฏ จะไปว่าอะไรอีกไม่ได้ไม่ตรงความจริง มันเคลื่อน จะทราบได้แต่ว่าสักแต่ว่าปรากฏ คือปรากฏจิตที่ละเอียดสุดยอดนั้นละ ปรากฏเท่านั้น นอกนั้นหมดไม่มีอะไรเหลือเลย

พอมันลงอย่างนั้นแล้ว ทราบชัดในคืนวันนั้นละคืนวันนั่งตลอดรุ่งวันแรก ขึ้นถึงหนองอ้อ อ้อ ที่นี้ไม่เสื่อม จิตพุ่งลงถึงที่แล้ว พอจิตถอนขึ้นมาแล้ว ที่นี้ไม่เสื่อม ถึงจะไม่เสื่อมขนาดไหนก็ตาม เรื่องความระมัดระวังไม่ได้ถอยนะ หากเป็นที่ชัดเจนว่าไม่เสื่อม หนุนเข้าเรื่อย นั่งตลอดรุ่ง ๆ พอมันเห็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์อะไรอยู่ในจิตเต็มกำลังแล้ว ตอนเช้าหลังจ้งหันแล้วก็ขึ้นไปหาพ่อแม่ครูจารย์มัน โหย แต่ก่อนไปเหมือนผ้าพับไว้ละ ลูกศิษย์ลูกหาขึ้นหาครูหาอาจารย์ ความเคารพนบน์น้อมเหมือนผ้าพับไว้ ๆ เราก้เหมือนพระทั้งหลาย

แต่วันนั้นไม่เหมือนนะ พอขึ้นไปนี้ก็กราบเรียนท่าน กำลังใจไม่ใช่อะไร ขึ้นใส่ฝั่งเลยเชียว มันเป็นยังงี้ พิจารณายังงี้ ๆ มันพุ่ง ๆ พิจารณา ท่านก็นั่งนิ่งเฉยนะ เราก้เล่าถวายอย่างซึ่งซ้งตั้งตั้ง กิริยาอย่างนี้แต่ก่อนเราไม่เคยใช้ วันนี้ออกแล้วด้วยพลังของจิต

ออกพิจารณาเรื่องทุกขเวทนาเป็นยังไงๆ เล่าถวายท่าน ถึงชั้นมันรอบแล้วจิตลงฝั่ง เล่าให้ท่านฟัง จนกระทั่งจบเรื่องราวของเราเสร็จแล้วเราก็นั่งหมอบคอยฟัง เราไม่ลืม นี่เป็นคืนแรก พอจบแล้วนั่งหมอบ ท่านขึ้นก็ขึ้นแบบเดียวกันนะ มันต้องอย่างนั้น เอาละที่นี้ได้หลักแล้ว เอ้าพาดกันไปเลยเต็มเหนี่ยว เอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย อัดภาพเดียวกัน มันไม่ได้ตายถึงห้าหน มันตายเพียงหนเดียวเท่านั้นละ

เอ้าๆ พาดลงไปที่นี่ได้หลักแล้ว โอ๊ย ก็ยังได้กำลังใจใหญ่โต เดินออกมาจากท่านแล้วเห็นใบไม้ร่วงนึกว่าข้าศึก จะต่อยกันแล้ว เป็นอย่างนั้นนะมันได้กำลังใจ เห็นใบไม้ร่วงนึกว่าข้าศึกจะต่อยกับข้าศึก เहांเรื่อยไปเหมือนหมา ก็ท่านยอหมานี่วะ เราเป็นเหมือนหมาตัวหนึ่ง ได้กำลังใจออกมานี่คึกคักตึงตัง ที่นี้เห็นอะไรสู้ทั้งนั้น แม้ที่สุดใบไม้ร่วงก็นึกว่าคู่ต่อสู้ เอาใหญ่ เล่าให้ท่านฟัง พอถึงสามคืนล่วงไปแล้วท่านไม่ค่อยพูดอะไรมากนัก คืนแรกสำคัญมาก ชิงชังตึงตังชัดใหญ่เลย หมาตัวนี้ก็ทั้งจะเห่าจะกัดเลย เทียว พอจากนั้นไปแล้ว เราไม่ได้รู้ตัวนี่ พอเห็นได้กำลังใจแล้วก็มีแต่จะหมุนเรื่อยไป จนขนาดกันแตกฟังซิ นั่งเก้าคืนสิบคืน แต่ไม่ได้ติดกันนะ เว้นสองคืนสามคืนนั่ง

ที่แรกมันออกร้อนกันเหมือนไฟเผาเทียนนะ ไม่แตก มันออกร้อนคือมันร้อนจริงๆ กันเราทำ ออกจากนั้นมามันก็พอง กันพองเลย นั่งไม่ถอยนี่ เว้นสองคืนสามคืนนั่งๆ ออกจากพองมันแตก กันแตกเลย ออกจากแตกก็เลอะ จิตมันไม่ได้ถอยนะ เอ้าแตกๆ ไปถ้ากิเลสไม่แตกไม่ถอย เนะมันไปนู่นนะ ถ้ากิเลสไม่แตกไม่ถอย ถึงคืนสุดท้ายพอไปนั่งปั๊กราบท่าน ท่านก็ว่า กิเลสมันไม่ได้อยู่ที่กายนะ กิเลสมันอยู่ที่ใจ มันไม่ได้อยู่ที่กายนะ จากนั้นท่านก็ยกข้อเปรียบเทียบขึ้นมา สารถีฝึกม้า ถ้าม้าตัวไหนมันคึกมันคะนองผาดโผนโจนทะยานมากไม่ฟังเสียงเจ้าของ เขาต้องทรมานอย่างหนัก ไม่ควรให้กินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรให้กินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกทรมานเอาอย่างหนักตลอด เมื่อม้ามันลดพยศลงมาๆ การฝึกเขาก็ลดลงตามส่วน จนกระทั่งม้าใช้การใช้งานได้แล้ว ไม่พยศแล้ว เขาก็ปฏิบัติต่อม้าตามปรกติของเขา ท่านพูดเพียงเท่านั้นหยุดนะ

เรามันยังเสียดายอยู่ อยากให้ย้อนมาว่า หมาตัวนี้มันฝึกยังไง อยากให้ท่านว่าอย่างนั้น มันจะเพิ่มกำลังใจได้ดี เขาฝึกม้าเขาฝึกอย่างนั้น ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังไงมันถึงไม่รู้กำหนดกฎเกณฑ์ ไม่ได้มีประมาณ ความหมายก็ว่า จิตลงถึงขนาดนั้นแล้ว พอเป็นพอไปแล้ว ไม่ติดไม่ตื่นมากนัก การที่จะฝึกทรมานอย่างนั้นก็ควรลดลงไป ความหมายว่าจั้น แต่ท่านไม่พูดนะ ท่านบอกเท่านั้นแหละ แต่เรามันเสียดายที่ว่า ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังไง แต่ท่านไม่รู้ว่าจะเรากันแตก มันฝึกอะไรถึงเอาหนักเอาหนา ท่านไม่เคยพูด มีแต่บอกว่าม้าพอมันยอมรับเจ้าของแล้ว ใช้การใช้งานได้แล้ว เขาก็ปฏิบัติธรรมดา

ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีก ไม่งั้นจะเอาอีกนะมันถอยเมื่อไร เข้าใจไหมล่ะ มันต้องมีครูมีอาจารย์ ไม่อย่างนั้นจะเอาอีก เช่นอย่างติดสมาธิก็เหมือนกัน ท่านลากออก เถียงกันเสียดจันเหลกเลย ออกจากสมาธิลากออกไปทางปัญญา ยอมรับท่านทางสมาธิแล้วออกทางด้านปัญญา มันก็ฝั่งเลย ก็เพราะสมาธิมันเต็มกำลังแล้ว มันอิมอารมณ์หมดแล้ว คือมีสมาธิแล้วใช้ปัญญา สมาธิคือจิตอิมอารมณ์ ไม่คิดวอกแวก คลอนแคลนไปหาอารมณ์นั้นอารมณ์นี้ ให้ทำงานทำการ เพราะจิตสงบให้ทำอะไรมันก็ทำ ใช้ทางด้านปัญญามันก็ออกทางด้านปัญญา ที่นี้ออกก็แบบเดียวกันอีก เพราะพร้อมแล้วทางสมาธิ พอออกทางด้านปัญญามันก็ฝั่งเลยทันที

เอาอีกแหละ มันออกอย่างรวดเร็วนะเรา เพราะสมาธิเต็มภูมิแล้ว พอออกทางด้านปัญญามันก็ฝั่ง ๆ เลย ที่นี้ฟาดเสียไม่ได้หลับได้นอนอีกแหละ มันไม่พอดีนะเรา กลางคืนนอนไม่หลับ คือปัญญามันหมุนของมันออก แม้กลางวันคนจะตายแล้วมันยังไม่ยอมนอน มันหมุนกันตลอด พอเห็นเป็นอย่างนั้น นี่มันก็จะตายแล้วทำไม จิตทำงานไม่หยุดจะทำไปหาท่าน นั่นเห็นไหมล่ะ พอไปก็เล่าให้ท่านฟัง ที่พ่อแม่ครูจารย์บอกให้ออกทางด้านปัญญา เวลานี้มันออกแล้วนะ มันออกยังงัย ท่านว่า ก็มันไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืน บอกตรง ๆ เลยเรา

มันออกทำงานทางด้านปัญญาหมุนตัวเลย มันยิ่งรุนแรงกว่าสมาธิ มันยังมาตำหนิสมาธิว่านอนตายอยู่เฉย ๆ ปัญญาต่างหากแก้กิเลส สมาธิไม่ได้แก้กิเลส เป็นแต่เพียงตีกิเลสตะล่อมเข้ามาเท่านั้น ปัญญาเป็นผู้คลี่คลายสังหารกิเลสต่างหากไม่ใช่สมาธิ ที่นี้เมื่อมันเห็นคุณค่าของปัญญามันก็ไปใหญ่เลย เห็นโทษของสมาธิ จะไม่เข้ากระทั่งสมาธิ กลางคืนไม่ได้หลับตลอดรุ่ง มันหมุนของมันตลอด และกลางวันยังจะไม่นอนอีก

ที่นี้เวลาเราจะให้พัก เราต้องเอาค่าบริการมพุทธโรกลับมามีอีกนะ เอาค่าบริการมพุทธโรติด ๆ ไม่งั้นแผลอแพล็บมันออกทางด้านปัญญา เพราะกำลังของปัญญามันรุนแรงมาก มันเห็นคุณค่าของปัญญา แก้กิเลสด้วยปัญญาต่างหาก ไม่ได้แก้ด้วยสมาธิ มันรู้ในตัวเอง เอากันไม่หยุดไม่ถอย พอไปกราบเรียนท่านว่า เวลานี้ปัญญามันออกแล้วนะ มันออกยังงัย มันไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืน หมุนตลอดเวลา นั่นละมันหลงสังขาร เห็นไหม ท่านว่า ทางนี้ก็ตอบอีก ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้ นั่นละบ้าหลงสังขาร ขึ้นเลยคราวนี้ บ้าหลงสังขาร ที่แรกว่า นั่นละมันหลงสังขาร พอเราเถียงท่านตามความมั่นใจของเรา ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่เกิดปัญญาไม่เฉลียวฉลาดร นั่นละบ้าหลงสังขาร ที่นี้ไม่ตอบนะ มันจะถูกของท่านละ แต่มันยังไม่ลงนะ มันยังจะหมุนของมันอยู่

เวลาฟาดไปสุดขีดแล้วมันจะตายจริง ๆ เอาค่าบริการมคือพุทธโรมาบริการม ถ้าแยกพุทธโรปั้มมันจะออกทางด้านปัญญา เพราะรุนแรงมาก เหมือนว่า เรากำลังให้น้ำ คู่

ต่อสู้อย่างนี้ถ้าคอยจะต่อยเราอยู่ ทางนี้ให้น้ำแล้วไม่แล้วก็จะต่อยกัน ลักษณะอย่างนั้นแหละ หมุนตัวๆ มันจะตายจริงๆ เอาพุทโธมาบริกรรม ถ้าว่าเปลอเราไม่ยากพูดนะ รามือค่อยยังชั่ว พอรามือบีบมันจะออกทางด้านปัญญา บังคับเอาไว้ พุทโธๆ ถีบไม้ให้ มีเวลาจะออกเลย ที่นี้พอจิตลงสมาธิแน่นปั๋งเลยทียวนะ ก็มันเคยเป็นสมาธิมาพอแล้วนี่ แต่เวลามันเพลिनกับทางปัญญามันไม่สนใจสมาธิต่างหาก ที่นี้พอมันจะเป็นจะตายจริงๆ หาทางออกไม่ได้มันก็จะเข้าพัก

เข้าพักก็ต้องเอาคำบริกรรมติดบีบเลย พุทโธๆ ๗ ถีบ จิตก็ลงแนวปั๋ง ที่นี้เหมือนถอดเสื้อถอดหมอนนะ ความทุกข์ทั้งหลายในการต่อสู้ทางด้านปัญญานั้น กับความสุขความสบายเวลานี้ อันนี้รู้สึกมีความสุขมากทีเดียว แต่เปลอไม่ได้นะถ้าพูดว่าเปลอ รามือไม่ได้มันจะออกทางด้านปัญญาทันที ถึงขนาดนั้นมันยังไม่อยู่นะ รสชาติมันสู้ปัญญาไม่ได้ รสชาติของสมาธิสู้ปัญญาไม่ได้ พอรามือบีบโดดผิงแล้วนี่ บังคับจนกระทั่งจิตมีกำลังเต็มที่แล้ว ต้องรอจังหวะอยู่นั้นให้แนวอยู่นั้น สติจับไม้ให้มันออกไม่ให้มันคิดมันปรุงทางด้านปัญญาใดๆ ทั้งสิ้น ให้มีแต่ความรู้เด่นอยู่นั้นเป็นสมาธิล้วนๆ

จนกระทั่งได้กำลังวังชาแน่นหนามั่นคงแน่แล้วค่อยปล่อย เรียกว่าได้กำลังแล้วพอปล่อยมันก็พริบเลยทีเดียว นี่เห็นชัด เวลาจิตมีกำลังได้พักตัวทางด้านสมาธิแล้วออกนี่ มีดเล่มนั้นแหละ คนๆ นี้แหละที่ไปฟันไม้ ไม้ท่อนนั้นแหละ ฟันนี้ขาดสะบั้นไปเลย เพราะร่างกายก็มีกำลังได้พักผ่อน มีดก็เท่ากับได้ลับหินเรียบร้อยแล้ว ฟันไม้ท่อนนั้นขาดๆ แต่ก่อนไม่ทราบเอาสั้นลงเอาคมลงฟันไม่หยุด เจ้าของเป็นผู้จะตาย มันไม่ถอยง่ายๆ นะ ถ้าไม่ตายจริงๆ มันไม่เข้านะเข้าสมาธิ เพราะมันเพลินทางด้านปัญญา นั่นละปัญญาทำให้เพลินได้ขนาดนั้น มันแกกเกิลเป็นลำดับลำดับมันก็เพลินละซี

เหมือนเขาต่อยกัน ต่อยที่ไหนก็ถูกที่หมายๆ มันก็เพลินในการต่อยใช้ไหมละ อันนี้ก็เหมือนกัน กิเลสอ่อนลงๆ เป็นอย่างนี้มาตลอดนะ เวลามันจะตายจริงๆ มันถึงจะพัก ไม่ใช่พักเป็นจังหวะจะโคน ไม่มี คือเอาจนกระทั่งจะตายจริงๆ เป็นข้อบังคับแล้วก็เข้าพัก เข้าพักได้กำลังแล้วออกๆ ทำอย่างนั้นเรื่อยๆ กิเลสก็อ่อนลงๆ ละเอียดลงๆ สติปัญญานี้เป็นอัตโนมัตตินะ ที่ว่าพิจารณาทั้งวันทั้งคืนไม่ถอยมันเป็นอัตโนมัตติของมันแล้วนะนั่น คำว่าความเพียรไม่ต้องพูดนอกจากว่าเพียรเพื่อพ้นทุกข์ แต่เพียรในประโยชน์พยายามนี้ไม่มี ได้รู้เอาไว้ๆ ความเพียร อันนี้มันเป็นอัตโนมัตติของมัน

ที่นี้พอทำไปสติปัญญาอัตโนมัตตินี้ละเอียดเข้าๆ เข้าไปเชื่อมกันกับมหาสติมหาปัญญา เชื่อมเข้าไปๆ กิเลสละเอียดเข้าไปๆ สติปัญญาละเอียดเข้าไปตามกันๆ เชื่อมมีน้อยไฟก็ไหม้บ่อย เชื่อมมีมากไฟไหม้ยาก เชื่อมเป็นขอนไม้ขอนซุงไฟมันก็ส่งเปลวขึ้นเมฆ

นุ่น จดเมฆ แล้วอ่อนลงๆ เช่นอย่างเป็นขี้ฝุ่นขี้ฝอยมันก็ไหม้เหมือนไฟไหม้กองแกลบ นั้นละ มันก็ค่อยไหม้ของมัน สติปัญญาไหม้ก็เลสเผากิเลสอย่างละเอียดก็เหมือนไฟไหม้กองแกลบ แกลบเป็นยังงี้ถูกไฟไหม้ มันไม่ได้แสดงเปลวนะ มันไหม้สูมอยู่ สติปัญญาที่ละเอียดมันก็เผาของมันอยู่อย่างละเอียดๆ ตลอด ความเปลวไม่ต้องถาม ตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัตติมันก็ไม่เปลวแล้ว ยิ่งข้ามหาสติมหาปัญญานี้ซึมไปเลย ให้เห็นประจักษ์ในหัวใจมันพูดได้คนเรา

ที่นี้เรื่องกิเลสนี้ไหลขึ้นมาไม่ได้เลย ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัตติแล้วไหลขึ้นมาเป็นขาดสะบั้นๆ เลย มันรวดเร็ว สติปัญญารวดเร็ว จากนั้นก็ซึมเข้าไป คือกิเลสก็แบบซึมออกมานะ ให้จับได้เผาเรื่อย ซึมออกมาเผาเรื่อยๆ การภาวนาเป็นอย่างนั้น พอเข้าถึงจุดจุดนั้นแล้วมันก็ไล่เข้าไปๆ มันไม่ไปที่ไหนนะ อะไรมันพิจารณาหมดรอบหมดแล้ว ปล่อยวางหมดโดยประการทั้งปวง สามโลกธาตุมันปล่อยหมดแล้ว แต่มันไม่ได้ปล่อยที่จิต ทำงานอยู่ในนั้น มันหมุนมันเวียนอยู่ในจิตกับอารมณ์ของจิตที่คิดปรุงดีปรุงชั่วเกิดดับๆ สติปัญญาก็ตามต้อนกันอยู่ในนั้น พอหมดสภาพนี้แล้วมันก็ขาดสะบั้นลงไปเลย

สติปัญญาเป็นอัตโนมัตติและมหาสติมหาปัญญานี้เป็นมรรค เป็นเครื่องมือทำงานฆ่ากิเลส พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปสติปัญญาประเภทนี้ก็ปล่อยตัวเองไปเป็นหลักธรรมชาติ ไม่ต้องบังคับให้หยุด หากเป็นหลักธรรมชาติ สติปัญญาที่หมุนตัวเป็นเกลียวเหมือนจะไม่มีพักผ่อนเลย พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปปุ๊บอันนี้ก็เหมือนกับว่าเครื่องมือของเราวางมือได้ ปล่อยเลย เป็นอย่างนั้นนะ พอกิเลสหมดโดยสิ้นเชิง สติปัญญาประเภทนี้ก็เรียกว่าหยุดไปตามกันพักไปตาม หายหน้าไปเลย เหลือแต่สติปัญญาในหลักธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากนั้น แต่ไม่หมายถึงว่าจะแก้กิเลสตัวใดไม่มี เป็นความคิดเพื่อทำประโยชน์เท่านั้นเอง ความคิดรอบคอบในตัวเองระหว่างขั้นธัมมัจฉิตเท่านั้น นี่ การพิจารณาทางด้านปัญญา

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าถ้าผู้ปฏิบัติมี อย่างนี้ละมรรคผลนิพพานมีอยู่กับผู้ปฏิบัติ ไม่ได้มีอยู่กับดินฟ้าอากาศที่ไหน อย่าให้กิเลสมาหลอก ศาสนาล่วงเท่านั้นเท่านั้น มรรคผลนิพพานไม่มีๆ ชีวิตของเจ้าของมันล่องไปเท่าไรๆ ไม่ดูเจ้าของ มันจะตายแล้วนะไม่เห็นดู ว่าศาสนาล่วงไปเท่านั้นเท่านั้นไปดูลมๆ แล้งๆ ดูเจ้าของนั้นนะ วันหนึ่งมันล่องไปเท่าไร ๒๔ ชั่วโมงๆ วันหนึ่งๆ มันล่องไป ได้ดูหรือเปล่า จิตใจของเราความดีของเราได้ดูหรือเปล่า ได้สร้างความดีไว้มากเพียงไร ลมหายใจเข้าหายใจออกขาดไปเรื่อยๆ อย่างนั้น แล้วเจ้าของเป็นยังงี้ได้ความดีมาน้อยเพียงไร ให้หมุนออกมาอย่างนี้ซิ มันก็รู้ได้ อรรถได้ธรรม

ที่นี้การปฏิบัติก็แบบเดียวกัน มรรคผลนิพพานไม่ได้อยู่กับดินฟ้าอากาศ อยู่กับ ผู้ปฏิบัติ กิเลสอยู่ที่นี้เป็น อกาลิโก มีตลอดกิเลส ถ้าไม่ฆ่ามันมีตลอด ธรรมะก็ อกาลิโก ถ้านำไปฆ่ากิเลสฆ่าได้ตลอด กิเลสประเภทเดียวกัน ธรรมะประเภทเดียวกันสังหารกัน ได้ไม่สงสัย ให้นำอันนี้เข้ามาปฏิบัติต่อตัวเอง ผางๆ ขึ้นเลยละเรื่องมรรคผลนิพพานไม่ต้องไปถาม ใ้ผู้ที่มันมาพูดโ้พูดอวดมันหลับตาพูด มันจะตายแล้วก็พูดไปอย่างนั้นนะ มรรคผลนิพพานอย่างนั้นอย่างนี้ มันเก่งกว่าศาสดา ศาสดาท่านว่า อกาลิโก ธรรมของท่านฆ่ากิเลสได้ตลอดเวลา แต่กิเลสมันก็มาพองตัวขึ้นขึ้นๆ ที่มีตนาสาโหดไม่มีอะไรเกินกิเลส มันว่าศาสนาล่วงเท่านั้นเท่านั้น แล้วบาปบุญจะไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี มรรคผลนิพพานไม่มีไปแล้ว นั้นเห็นไหมกิเลสมันหลอก พวกกันจำเอา

นี่มีแต่พวกศาสนาล่วงไปเท่านั้นวันเท่านั้นแล้วความเพียรไม่มี มีแต่ความขี้เกียจพวกนี้มันจะเป็นอย่างนั้นนะ ความเพียรไม่มี ลดลงๆ ความขี้เกียจจนคับกุฎิ กุฎิ ต้องได้ขยายย้ายใหม่ นี่ได้ทราบว่ามีใครไปชนไม้มาจากไหนนอกกำแพงเข้ามาปลุกกุฎิ ช้างใน ใครอย่ามาทำนะ เตี่ยวถูกไล่ออกจากวัด ถ้าจะทำมากน้อยเราทำแล้ว เห็นไหมเราทำนั้น มันเลยออกไปอย่างนี้ละ

นี่ละการประกอบความเพียร ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานเป็น อกาลิโก อยู่ตลอด อย่าให้กิเลสมาตบหูตบตาว่ามรรคผลนิพพานไม่มีๆ ตัวหัวมันไม่เคยทำมันจะเอาอะไรมา มี เกิดจนกระทั่งถึงวันตายมีแต่ลมหายใจ มรรคผลนิพพานจะมียังงี้ก็มันไม่ได้ทำ มันอวดเฉยๆ กิเลสมันอวด ไปหาปล้างมรรคผลนิพพานคือกิเลสนั้นแหละ ผู้ที่ปล้างกิเลสคือผู้บำเพ็ญเพียรตามหลักธรรมพระพุทธเจ้า พวกนี้พวกปล้างกิเลส ใ้พวกขี้เกียจขี้คร้านมีแต่พวกปล้างอรรถธรรมทั้งหลาย ตลอดมรรคผลนิพพานจะไม่มีติดตัว ก็มีตั้งแต่ขอนแก่นชงลกลิ่งอยู่ตามวัดป่า บ้านตาดเต็มไปหมด

มันกำลังปลุกสร้างกุฎิขึ้นอีก เอาขอนแก่นเข้าไปใส่นั้นอีกนั้นนั้น ใครอย่ามายุ่งนะ มาทำอะไร ตั้งแต่อยู่ข้างในมันก็ทะเลาะกันพอแล้ว การปกครองผู้ชายกับปกครองผู้หญิงต่างกันมากนะ เราเป็นผู้ปกครองเอง พระเณรเราอยู่ตั้งแต่สร้างวัดมาไม่เคยมีเรื่องมีราวอะไรจนกระทั่งปานนี้ละ แต่ทางผู้ยาผู้หญิงมันยังงี้ เตี่ยวได้ยินเรื่องนั้นเตี่ยวได้ยินเรื่องนี้ขึ้นมา มันนำพูดต้องพูดนำว่าต้องว่าชิเราเป็นผู้ปกครอง แต่ก่อนไม่มีก็บอกไม่มี อย่างพระนี่เรายกสรรเสริญท่านเลย ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดที่แรกองค์ไหนมาก็เหมือนผ้าพับไว้ๆ ไม่ว่าฝรั่งมังค่ามาเหมือนกันหมด เข้าแบบหลักธรรมวินัยแล้วสงบตามๆ กันไปหมด

อันนี้มันเข้าแบบไหนนี่ มันถึงได้หาคะเลาะเบาะแว้งกัน มีเรื่องนั้นเรื่องนี้ มันเก่งมากนะผู้หญิง มันเก่งกว่าครูกว่าอาจารย์ไปแล้ว ให้พิจารณาให้ดีทำไมจึงเป็นอย่างนั้น คนด้วยกัน พระท่านอยู่ทางนี้ท่านเป็นอย่างนั้น เราไม่เคยได้เป็นภาระในการชำระสะสางเหตุการณ์ต่างๆ กับพระกับเณร ไม่มี เรียบตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดจนกระทั่งปานนี้ นี่มันเป็นยังไง มันมีมาตลอดๆ ให้อย่างหัวใจเราตลอด มันอวดดีอวดเด่น อวดดีอวดเด่นอะไรอวดความชั่วช้าลามกของเจ้าของ อวดบุตรอวดคูที่เต็มอยู่ในหัวใจระบายออกมาทางปาก ปากก็ปากมูตร กิริยาที่ทำก็เป็นมูตรเป็นคู ตีมูตรตีคูแตกกระจัดกระจายไปทะเลาะกันนะซิ จำเอนนะ เอาละพอเหนื่อยแล้ว

ผู้กำกับ พระท่านไปกรุงเทพฯซะ เอาหนังสือไปให้คุณสนธิกับนายกาทักษิณ (เอ้าๆ ว่าไปซิ นี่เทศน์จบแล้ว เดี่ยวอาจจะได้เทศน์อีก เอ้าว่ามา) ขึ้นต้นว่าพระปา ๖๐๐ รูปให้กำลังใจสนธิ อวยพรใช้ธรรมะ ปัญญาชนะอุปสรรค พระปาเกือบ ๖๐๐ รูป และลูกศิษย์ของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ให้กำลังใจสนธิ ล้อมทองกุล พร้อมยื่นหนังสือ จากเจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด เชิญให้ไปร่วมหาทางออกแก้ปัญหของบ้านเมืองร่วมกับทักษิณ ในวันที่พฤหัสบดีที่ ๒๔ พฤศจิกายนนี้ ขณะที่ผู้ก่อตั้งหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ใช้ธรรมนำหน้าในการต่อสู้ ไม่หวั่นภัยอันตราย ไม่ตระบัดสัตย์ รวมทั้งไม่คิดล้มล้างรัฐบาล เพียงแต่รัฐบาลกำลังล้มตัวเองด้วยการปิดกั้นปัญญาของสังคมและประชาชน

รายละเอียดผมจะย่อเลยนะครับ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน เมื่อก่อนนั้นครับ เวลาประมาณ ๕ โมงเช้า เขาก็รายงานว่าพระทางภาคอีสานเกือบ ๖๐๐ รูป ซึ่งเป็นพระลูกศิษย์ของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี เดินทางมาให้กำลังใจนายสนธิ ล้อมทองกุล ผู้ดำเนินการรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ และเป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ การให้กำลังใจ พระปาได้ยื่นหนังสือของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ให้นายสนธิ เพื่อให้หาทางออกเกี่ยวกับแก้ปัญหของบ้านเมืองในขณะนี้ โดยให้ไปพบที่วัดป่าบ้านตาด วันที่ ๒๔ พฤศจิกายนนี้ แต่พร้อมนี้ก็ยังมีหนังสืออีกหนึ่งฉบับ ไปยื่นให้นายกาทักษิณ ชินวัตร และพระท่านจะได้เอาไปมอบต่อไป

คุณสนธิบอก ลูกยึดมั่นในธรรมของพระพุทธองค์และขององค์หลวงตามหาบัวของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ทำให้ไม่กลัว ลูกจะตายหรือไม่ก็ได้หวั่น เพราะลูกเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับกรรมที่ตัวเองทำมา จุดยืนของตัวเองคือต้องการให้ประชาชนได้มีช่องทางในการรับรู้ข่าวสาร เพื่อให้ประชาชนสามารถตัดสินใจเองว่า สิ่งไหนถูกหรือผิดโดยใช้ปัญญาตัดสิน

ไม่ได้มีความคิดจะล้มล้างรัฐบาล รัฐบาลจะล้มก็เป็นเรื่องที่รัฐบาลล้มตัวเอง ลูกทำก็เพื่อความถูกต้อง ถ้ารัฐบาลเห็นว่าสิ่งไหนไม่ถูกต้องก็แก้ไขด้วยปัญญา ถ้าสิ่งไหนที่รัฐบาลกำลังทำเป็นการทำลายสังคม ทำลายสติของประชาชน เพราะการมีสติก็จะมีศีลธรรมตามมา สังคมก็จะสงบสุขเพราะไม่มีอะไรเหนือธรรม อันนี้นายสนธิกล่าว

ต่อจากนั้นพระสงฆ์ซึ่งเป็นตัวแทนก็อวยพรให้นายสนธิ ใช้ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกอย่างเป็นอุปสรรคแต่ทำให้เกิดปัญญา เกิดความคิด ความถูกต้อง แก้ไขปัญหา ตัวแทนของพระภิกษุกล่าวกับนายสนธิในที่สุด

จากนั้นพระป่าจำนวน ๑๓ รูป นำโดยพระครูอรุณกัจฉานันทคุณ เจ้าอาวาสวัดป่าดอยลับงา จังหวัดกำแพงเพชร เดินทางไปที่ทำเนียบรัฐบาล เพื่อยื่นหนังสือและชี้คัดค้านของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน มอบให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีรับทราบคำเชิญของหลวงตามหาบัว แต่ยังไม่แน่ใจว่าจะไปได้หรือเปล่า

โฆษกสำนักนายกรัฐมนตรี นายแพทย์สุรพงษ์ สืบวงศ์ลี กล่าวกับตัวแทนซึ่งเป็นพระภิกษุสงฆ์ ๑๓ รูปที่ไปยื่นหนังสือว่า ขณะนี้นายกรัฐมนตรีรับทราบเรื่องดังกล่าวแล้ว ได้แสดงความขอบคุณต่อองค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แต่ไม่มั่นใจว่าจะสามารถเดินทางไปเจรจากับผู้ดำเนินรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ ในวันที่ ๒๔ นี้ได้หรือไม่ เนื่องจากขณะนี้นายกรัฐมนตรีมีภารกิจมาก อย่างไรก็ตามหากมีโอกาส นายกรัฐมนตรี จะเดินทางไปขอบคุณองค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ด้วยตนเองอย่างแน่นอน อีกทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อน จำเป็นที่จะใช้เวลาในการสร้างความเข้าใจให้ตรงกัน

(หมดแล้วนะ) ยังครับมีอีกนิดหนึ่ง อันนี้ก็ ส.ส.ทรท. รำคาญพระป่าอภัย (ไหนด่าใจอักษรย่อว่าไหนด่า) ส.ส. ทรท.รำคาญพระป่า (หมายความว่ายังไง ส.ส. ทรท.นี่) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคไทยรักไทย (มีแต่อักษรย่อ ครั้นบัดเวลาแกงในหม้อน้ำมันไม่เห็นย่อ ฟาดเอาฟุงกางเลย อันนี้มีแต่อักษรย่อ เอ๊วว่าไป)

ส.ส. ทรท. รำคาญพระป่าอภัยสร้างปัญหาบ้านเมือง จัสอบสวน คนนี้เขาชื่อ ร้อยโทภูเทพ ไสกระจำง ส.ส.บัญญัติรายชื่อพรรคไทยรักไทย เขาเป็นประธานคณะกรรมการการศึกษาศิลปะและวัฒนธรรม สภาผู้แทนราษฎร กล่าวถึงกรณีที่พระป่าจำนวน ๖๐๐ รูป เดินทางมาให้กำลังใจนายสนธิ ลิ้มทองกุล พิธีกรรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ และผู้ก่อตั้งหนังสือพิมพ์ผู้จัดการว่า ในขณะนี้ปัญหาของนายสนธิเป็นเรื่องการเมือง การที่พระสงฆ์จะไปแสดงท่าทีสนับสนุนต้องระมัดระวัง เพราะถือกันว่าพระสงฆ์เป็นกลางทางการเมือง การที่ไปให้กำลังใจเช่นนี้จะถูกมองว่าฝักใฝ่การเมือง

ในฐานะที่ตนเป็นประธานคณะกรรมการศาสนาฯ เห็นว่าการดำเนินการเช่นนี้ของ พระป่าไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง แต่ก็ขอติดตามดูก่อน

หลวงตา พระท่านมาสนับสนุนในความถูกต้องของผู้ทำโดยถูกต้อง เพื่อหัวใจ ประชาชนทั้งชาติ ถ้าหากว่ารัฐบาลทำตนด้วยความถูกต้องแล้วท่านจะมาให้กำลังใจ เหมือนกัน เข้าใจหรือ ท่านเอนไปไหนท่านไม่ได้เอน ใครทำถูกต้องท่านจะอนุโมทนา ด้วยกันทั้งนั้น เข้าใจหรือ

ผู้กำกับ ต่อนะครับ ผู้ที่เป็นพระสงฆ์นั้น เราต้องถือว่าเป็นผู้ทรงศีล รู้ผิดรู้ถูก ยิ่งเป็นพระสายวัดป่าด้วยแล้ว ยิ่งต้องคำนึงถึงปัญหาที่จะทำลายความสงบสุข ต้อง ระมัดระวัง อย่าแสดงออกถึงความไม่สมดุล

หลวงตา นี่พิจารณาเรียบร้อยแล้วจึงได้ไป ไม่ได้ไปด้วยเอาหัวชนฝา นะ เอ๊วว่าไป

ผู้กำกับ อย่าแสดงถึงความไม่สมดุล โอนเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง

หลวงตา ถ้ารัฐบาลทำดีจะไปทันที หลวงตาบ๊วดีไม่ดีหลวงตาบ๊วเป็นหัวหน้าไป ให้กำลังใจให้ทำดีต่อไปประชาชนจะได้ร่มเย็น เข้าใจไหม เอ้า ต่อกันไปเป็นระยะๆ อย่างนี้ เราจะตอบ เราจะตอบเป็นระยะๆ ไป เอ๊วว่าไป

ผู้กำกับ เห็นชัดว่าพระในเมืองไทยในขณะนี้ มี ๒ พวก (มีอะไร) เขาบอกมี ๒ พวก เป็นความคิดเห็นส่วนตัวเขา

หลวงตา ๑๐ พวกก็ช่างเถอะ ถ้าเป็นพระดี ๑๐๐ พวกก็ได้ รวมกันแล้วเป็นพวก เดียวกันเข้าใจไหม

ผู้กำกับ เขาบอกมี ๒ พวก พวกที่ยึดติดกฎหมายบ้านเมือง และเคารพคำสั่ง ของเถรสมาคม

หลวงตา พวกหนึ่งยึดหลักธรรมหลักวินัยเป็นเกณฑ์ เอาพระพุทธเจ้าเป็น ศาสดาองค์เอก พวกนั้นเป็นผู้ที่ตั้งบัญญัติมานั้นพวกคลั่งกิเลส พระพุทธเจ้าไม่ใช่คลั่ง กิเลสเข้าใจไหม ท่านยึดหลักธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า เอ๊วว่าไป

ผู้กำกับ กับพระป่าที่ระยะหลังไม่ยอมรับกฎหมายของคณะสงฆ์

หลวงตา ถ้าเป็นกฎหมายไม่ยอมรับ ถ้าเป็นกฎหมายยอมรับมานานแล้ว พระ เหล่านี้เคยยอมรับมานานแล้ว ถ้าเป็นกฎหมายไม่ยอมรับ กฎหมัดไม่ยอมรับ กฎหมา ไม่ยอมรับ กดขี่บังคับไม่ยอมรับเข้าใจไหม การตั้งมั่นตั้งแบบเพื่อเข้าตัวเสมอ พวก ตั้งกฎหมายมันกลายเป็นกฎหมายไปนี่

ผู้กำกับ เขาบอกว่า ผมหวังว่าพระพวกหลังนี้จะตกเป็นเครื่องมือทางการเมือง จึงอยากจะเรียกร้องให้พระผู้ใหญ่ที่ดูแลพระป่าเหล่านี้เคารพกฎหมายบ้านเมือง

หลวงตา พวกไหนจะดูแล ให้พวกไหนมาดูแล (เขาบอกพระผู้ใหญ่) พระผู้ใหญ่ ใครเป็นใหญ่ ใครเป็นใหญ่เหนือพระพุทธเจ้า เอ้าว่ามา อันนี้เดินตามหลักพระพุทธเจ้า ใครเป็นใหญ่กว่าพระพุทธเจ้า เอ้า แสดงตัวออกมา เราจะฟังเสียงเข้าใจหรือ เอ้าว่าไป เป็นพัก ๆ

ผู้กำกับ เขาบอกว่า อยากให้ผู้ใหญ่มาดูแลพระป่าเหล่านี้ ให้เคารพกฎหมาย บ้านเมือง (นั่นซิ ผู้ใหญ่มั่นคือใครนะ ถ้าผู้ใหญ่แบบมหาโจรทางนี้ก็ไม่ฟัง ถ้าเป็นมหาโจรไม่ฟัง) ถ้าผมตีความหมายตามกฤตย โสภะจางนี้ซะ ผมว่าเอาหมายถึงอาจารย์เขา เทวทัตละครับ (อาจารย์เขาเทวทัต) ผมตีปัญหาเอง

หลวงตา เราไม่เข้าใจ เอ้าว่าไปเสียก่อน ตรงไหนเข้าใจตอบกันทันที ใอันนี้มันจะ มาอยู่ให้พระแตกอีกนะ ไม่แตก หลักธรรมวินัยไม่แตก พระไม่แตก ศาสดาองค์เอกคือ หลักธรรมวินัยเป็นองค์แทนศาสดา ปฏิบัติตามนี้ไม่แตก ถ้าแยกออกจากนี้มีเท่าไรแตก ทั้งนั้น ๆ ที่เกิดเรื่องเกิดราวนี้ก็คือแยกออกจากหลักธรรมหลักวินัยพระพุทธเจ้านั่นเอง แฉลบออกไปเป็นกาฝากมหาภัยต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เวลานี้คือพวกนี้เอง

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz